

פסחים צה. (משנה) עד צו. (משנה)

ביאורי מושגים

חיוב לינה - אדם שמקריב קרבן פסח חייב להישאר בעיר הא-לוהים עד הבוקר שלמחרת (המקדש דוד מסביר שיום י"ד והלילה שאחריו נחשבים כסוג של י"ט עבור המקריב ולכן אסור לו לעזוב את העיר) התנאים נחלקו האם חיוב זה נוהג גם בפסח שני.

מדוע לא אומרים הלל באכילת פסח שני:

"השיב יהיה לכם כליל התקדש חג" - רק בליל הסדר המקודש אומרים הלל בלילה.

מדוע אומרים הלל בשחיתת פסח שני:

1. הפסוק ('כליל התקדש חג') לא מיעט פסח שני מאמירת הלל **ביום** (זמן עשיית הפסח).
2. אפשר ישראל שוחטין את פסחיהן ואין אומרים הלל!?

משנה

דינים שאינם קיימים בפסח שני:

איסור בל יראה ובל ימצא.
טעון הלל באכילתו.

דינים הקיימים גם בפסח שני:

טעון הלל בעשייתו.
נאכל צלי על מצה ומרורים.
דוחה את השבת.

פסח שני וטומאה

המשנה: לא דוחה את הטומאה (שהרי זו הסיבה שהוא נדחה מפסח ראשון!).
ר' יהודה: דוחה את הטומאה (זוהי ההזדמנות האחרונה להקריב פסח).

התנאים נחלקו האם לפי ר' יהודה פסח שני טעון לינה.

המקור לדינים הנוהגים בפסח שני

ברייתא הלומדת את הדינים לפי אופיים הכללי

המקור לכך שרק מצוות שבגופו נוהגות בפסח שני?

ת"ק: "ועצם לא ישברו בו".
(כפי ששבירת עצם היא מצוה שבגופו כך כל מצוה שבגופו)

איסי בן יהודה: מ"יעשו אותו".
(במצוות שבגופו הכתוב מדבר)

תגובת איסי: משם לומדים שגם עצם שיש בו מוח אסור לשבור.

תגובת ת"ק: משם לומדים שאין שוחטין פסח שני עבור יחיד.

ברייתא הלומדת את הדינים לפי סוגי המצוות

סוג המצוה	מוזכר בתורה בפסח שני	מתרבה מהכלל ("ככל חקת הפסח יעשו אתו")	מתמעט מהפרט (המוזכר בתורה בפסח שני)
עשה	מצות ומרורים	צלי אש	השבת שאור
לא תעשה שניתק לעשה	איסור נותר	איסור הוצאה מהבית	לא יראה ולא ימצא
לא תעשה גמור	איסור שבירת עצם	אל תאכלו ממנו נא	לא תשחט על חמץ דם זבחי

מסתבר לרבות דבר שבגוף הקרבן ולמעט דבר שאינו בגוף הקרבן.

משנה

זבים זבות נדות ויולדות בפסח הבא בטומאה:

אסור להם לאכול את הפסח - אבל אם אכלו פטורים מכרת.

ר' אליעזר: גם אם נכנסו למקדש - פטורין מכרת.

המקור: "כל טהור יאכל בשר" ... "והנפש אשר תאכל בשר ... וטומאתו עליו ונכרתה".

המקור: "וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש".

כשפסח בא בטומאה:

טמא מת שנכנס להיכל:

רבא א': חייב ("וישלחו מן המחנה - אפילו מקצת מחנה")

רבא ב': פטור (חובת השילוח מהיכל ["וישלחו מן המחנה"] קיימת רק כשיש חובה לשלח מן העזרה ["אל מחוץ למחנה תשלחום"])

טמא מת שאכל אימורים (החלקים המיועדים למזבח):

רבא: פטור (משום אוכל קודש בטומאה) - טומאת אימורים נלמדה מטומאת בשר ולכן דינם זהה.

אימורי פסח מצרים לא הוקטרו (אלא נאכלו צלויים בשיפוד). (ראה יעב"ץ)